

عناصر و جزئیات ساختمان

تالیف: سید فرهاد حسینی

farhad.5054@yahoo.com

اجزا و عناصر غیر سازه ای:

اجزای غیر سازه ای یک ساختمان شامل سیستم ها، قسمت ها، المانها، و هر آن چیزی که در سیستم باروری سازه نقشی برایشان تعریف نشده است یا به عبارت دیگر به سازه اصلی اضافه شده است گفته می شود.

این اجزا شامل اجزای معماری، مکانیکی، الکتریکی، و تجهیزات خاص هر سازه که جهت سرویس دهی بهتر مورد نیاز است می باشد. مانند: پنجره ها، تجهیزات تهویه، دیگ های بخار، آسانسورها، ژنراتورهای برق، مخازن ذخیره مایعات، دستگاه های خاص (بیمارستانی، مخابراتی، امدادی)

در مقایسه با ساختمانهای معمولی نقش اجزای غیر سازه ای در ابنیه هایی مانند بیمارستانها، مراکز امدادی و مخابراتی و اطلاع رسانی به دلیل سرویس دهی دائم آنها از اهمیت بیشتری برخوردار است.

عوامل موثر در طراحی عناصر غیر سازه ای

پس از تعیین محل استقرار بلوک های ساختمانی و شکل فضایی ساختمان توجه به نحوه طراحی داخلی فضاها، جنس دیوارها، جزئیات کف سازی، نمای ساختمان، سطح باز شوها، و تیغه بندی داخلی از عوامل موثر و تعیین کننده در وزن ساختمان محسوب می شود.

1- تاثیر جانمایی فضاها در طراحی داخلی ساختمان:

طول دیوارهای جداکننده داخلی بیشترین تاثیر را از تغییرات شکل پلان معماری داخلی ساختمان می پذیرد. ماهیت این تاثیر بستگی زیادی به گونه ساختمان، توجه به طراحی جمعی فضاها (خدماتی) آشپزخانه، حمام، توالت، بکارگیری اصول و مبانی مقررات ملی ساختمان و رعایت اصول و مبانی طراحی با هدف بهینه سازی فضاها پرط دارند. و تحقق این امر مستلزم ایجاد یک فرایند طراحی انعطاف پذیر در تهیه پلان معماری داخلی ساختمان می باشد.

-2 ارتفاع ساختمان:

ارتفاع کف تا کف طبقه معمولاً با توجه به نیاز استفاده کننده گان از ساختمان و کاربری فضا ها تعیین می شود. چنانچه ارتفاع بیش از میزان لازم جهت عملکرد مطلوب ساختمان تعیین شود سطح جدا کننده ها و دیوارهای خارجی ساختمان افزایش یافته و باعث افزایش وزن کلی ساختمان میشود. بعنوان مثال کاهش 30cm در ارتفاع طبقات باعث کاهش 10% وزن ساختمان می شود.

تأثیر طراحی نما

1- جنس مصالح نما و ضخامت نماکاری :

با توجه به اینکه نمای ساختمان در مقابل عوامل جوی شدید قرار دارد در انتخاب مصالح نما (با توجه به نوع اقلیم و شرایط محیطی) باید دقت لازم به عمل آید، تا ضمن مقاومت در برابر عوامل مذکور و حفظ زیبایی ساختمان، وزن مصالح بکار رفته در نما افزایش نیابد.

استفاده از نماهای ترکیبی (20% سنگ و 80% مصالح سیمانی) در آپارتمان ها و ویلاستفاده از نما های فلزی و آلومینیومی و... نمونه هایی از نماهای سبک می باشد.

2- دیوار پشت نما:

استفاده از دیوارهای سبک به ضخامت 10cm به منظور سبک سازی و تامین فضای بیشتر با رعایت موارد زیر نقش موثری در کاهش وزن کلی دیوارهای پشت نما دارد

الف: ارائه جزئیات اجرایی مناسب جهت تامین پایداری دیوار در برابر بارهای جانبی

ب: مقاوم سازی دیوار در برابر اتلاف حرارتی با مصالح خاص

3- میزان سطح پنجره:

در ساختمانهایی که سیستم سازه ای غیر از سیستم دیوارهای باربر دارند محدوده انتخاب طراح در میزان سطح پنجره وسیع تر است، در این حالت طراح می تواند سطح پنجره را بر اساس نیازهای روشنایی ساختمان مشخص کند. طبیعی است که با افزایش سطح پنجره نسبت به سطح دیوار وزن کلی دیوارهای ساختمان کاهش می یابد.

تأثیرات جزئیات کف سازی

جزئیات ارائه شده در کف ساختمان ها به نوع خود در وزن طبقات موثر است و این مسئله با توجه به نوع کاربری ساختمان و فضاهای داخلی آن و نظرات کارفرما و ملاحظات طراح حائز اهمیت می باشد.

****در زیر به برخی از این موارد اشاره می شود**

1- ارائه دستور عمل نحوه استفاده از مصالح و نوع مصالح مصرفی در نقشه ها جهت اجرا طبق آن.

2- ارائه جزئیات کامل اجرایی کف سازی در نقشه ها با ذکر توضیحات لازم.

3- جانمایی مناسب لوله های تاسیسات (مثل عبور لوله های آب و برق از بدنه دیوارها به جای عبور از کف و حذف پوکه ریزی در کف)

4- کاهش طول مسیر لوله های فاضلاب در فضاهای خدماتی با افزایش تعداد رایزرها و کاهش پوکه ریزی در فضاهای مذکور

5- استفاده از مصالح ساختمانی سبک جهت فرش کف (مثل استفاده از سرامیک به جای موزائیک یا استفاده از موکت بجای موزائیک در فضاهای پذیرایی و اتاق ها)

دیوار های خارجی ساختمان

وزن کلی دیوارهای خارجی ساختمان بستگی به نوع و جنس مصالح دیوار، طول، ارتفاع، و ضخامت آن دارد. ارتفاع دیوار تابع ارتفاع کف تا کف طبقه و ضخامت سقف می باشد و طول دیوار رابطه مستقیمی با نحوه طراحی هندسه پلان دارد.

امروزه استفاده از مصالح نوین در صنعت ساختمان علاوه بر اینکه محدودیت ضخامت دیوار را در راستای کاهش انتقال حرارت از دیوار برطرف کرده، کمک زیادی نیز به سبک نمودن دیوارها نموده است.

بنابراین باید در انتخاب جنس مصالح دیوارسعی شود از مصالح سبک و مقاوم استفاده گردد، ضمناً باید اصولی جهت حفظ پایداری دیوار و توجه به عایق سازی ساختمان، جهت جلوگیری از اتلاف انرژی در ساختمان انجام داد.

در زیر به برخی از مزایای بلوک بتونی سبک نسبت به بلوک سفالی اشاره شده است

- سبک بودن وزن بلوک های بتونی سبک ،نسبت به بلوک های سفالی تا 30%
- کاهش ضخامت اندود روی بلوک سیمانی به دلیل سطح صاف و هموار آن.
- هزینه کمتر بلوک های بتونی سبک نسبت به بلوک های سفالی در شرایط مساوی و امکان استفاده از چسب بجای ملات در آنها.
- صرفه جویی در مصرف انرژی و کاهش هزینه های بهره برداری ساختمان در طولانی مدت
- کاهش ضخامت دیوارها و افزایش سطح مفید واحد مسکونی.
- در هنگام اعمال بارهای جانبی بخصوص زلزله بلوک سفالی مانند ترکش به اطراف اثابت کرده در حالیکه بلوک های بتونی سبک فقط خرد می شوند.
- سرعت عمل در اجرا و کاهش هزینه های حمل و نقل مصالح و دستمزد نیروی انسانی.

سبک سازی ساختمان

پس از بکار گیری ملاحظات سبک سازی در تهیه طرح معماری، مهندس محاسب می بایست در انتخاب یک سیستم سازه ای سبک بتواند ایمنی، عملکرد مطلوب، و پایداری سازه را تامین کند.

اولین گام برای سبک کردن سازه ساختمان انتخاب یک سیستم سازه ای مناسب برای آن است و در مرحله بعد، انتخاب مصالح و مقاطع سازه ای مناسب و سبک می باشد.

دلایل تقویت سازه های بتونی:

1- خطاهای طراحی:

این خطاها شامل اشکال در شناخت خاک و پی، بی توجهی به اصول و مبانی طراحی ساختمان های مقاوم در برابر زلزله، اشتباه در تحلیل و طراحی، تهیه نقشه ها و مدارک و جزئیات اجرایی می باشد.

2- خطاهای اجرایی:

این خطاها شامل اشکال در قالب بندی و آرماتوربندی، تولید و اجراء بتون، قالب برداری و عمل آوری بتون می باشد. که اغلب بدلیل کاهش مقاومت فولاد و بتون بر اساس شرایط محیطی و نبود سیستم های کنترل کیفی و نظارت یا عدم تعهدکاری در کارگاه پدید می آید.

3- افزایش بار سازه:

بار سازه های موجود ممکن است با توجه به گذشت زمان افزایش یابد. مثلا یک سازه با کاربری مسکونی زمانی که تغییر کاربری دهد این احتمال وجود دارد که بار سازه ای آن افزایش یابد. به عبارتی اعمال بارهایی بیش از بارهای پیش بینی شده در زمان طراحی، می تواند دلایل تقویت باشد.

4- تغییرات آیین نامه ای:

این احتمال می رود که بعضی از قسمت های آیین نامه با مرور زمان دچار تغییر و تحول شود که بسته به نوع تغییر بعضی از مفاد آن، ساختمانی که قبلا با آن مفاد بنا گردیده نیاز به تقویت سازی داشته باشد.

روش های بهسازی لرزه ای:

1- اصلاح موضعی اجزای سازه ای که دارای عملکرد نامناسب هستند.

2- رفع یا کاهش نا منظمی در ساختمان های موجود.

3- تامین سختی جانبی لازم برای کل سازه.

4-تامین مقاومت لازم برای کل سازه

5-کاهش جرم ساختمان

6-کامل کردن مسیر بار

7-تغییر کاربری به منظور کاهش سطح عملکرد مورد نظر از ساختمان.

***کلیه عملیات موفقیت آمیز برای ترمیم و تقویت از ایجاد پیوستگی مطلوب بین بتون قدیمی و بتون جدید پدید می آید که با استفاده از روشهای زیر انجام می شود:**

1-زبر کردن سطوح بتونی قدیمی

2-پوشاندن سطح بتون قدیمی با رزین اپوکسی

3-جوش دادن آرماتور

4-استفاده از میلگردهای انتظار

روشهای تقویت ستون:

1-ژاکت بتونی:

ژاکت های بتون آرمه زمانی بکار می روند که ستون ها دچار آسیب دیدگی شدید شده باشند و یا مقاومت لرزه ای آنها کافی نباشد در چنین صورتی ژاکت های بتونی دور تا دور ستون ها و یا در یک یا چند ضلع ستون اجرا می شوند.

در حالت هایی که اجرا ژاکت بتون آرمه فقط به ارتفاع خالص طبقه محدود می شود مقاومت محوری و برشی ستون افزایش می یابد ولی در مقاومت خمشی تغییری صورت نمی پذیرد، بنابراین توصیه می شود که ژاکت های بتونی از سقف و دال کف نیز رد شوند. این روش تقویت سبب تغییر در سطح مقطع عضو و به دنبال آن افزایش سختی می شود.

-2 قفس های ساخته شده از نیمرخ های فولادی:

این قفس از چهار نبشی فولادی با حداقل ابعاد $50\text{mm} \times 50\text{mm} \times 5\text{mm}$ L تشکیل شده است. این نبشی ها توسط تسمه های فولادی با ابعاد حداقل $4\text{mm} \times 25\text{mm}$ به یکدیگر متصل می شوند. قبل از جوشکاری، نبشی های یاد شده به کمک نبشی های عرضی و بست های پیش کشیده شده روی گوشه ستون ها محکم نگه داشته می شوند و فضای خالی بین نبشی ها و سطح بتون ستون، با ملات ضد انقباض (گروت) پر می شود.

سپس سطح ستون از طریق بتون پاشی یا بتون درجا توسط شبکه مفتولی پوشانده می شود. باید توجه داشت بدلیل اینکه اجرا قفس در طبقات فوقانی و پایینی نمی تواند ادامه یابد افزایش ظرفیت خمشی ستون در محل اتصال ممکن نیست.

-3 ژاکت فولادی:

این ژاکت ها بصورت پوشش کاملی از ورق های نازک فولادی هستند که روی ستون ها قرار می گیرند. این ورق ها در تمامی طول خود به هم جوش می شوند و فاصله میان ورق و ستون را با ملات های ضد انقباض پر می نمایند. در این روش برای بهبود عملکرد می توان از پرچ های مهاری برای انتقال برش بین ورق و بتون استفاده کرد.

استفاده از ژاکت های بتونی بدلیل مشکلات اجرایی، طولانی بودن مدت اجرا، نگهداری، افزایش ابعاد ستون و عدم هماهنگی با معماری سازه روش مناسبی نمی باشد. ژاکت های فولادی نیز مشکلات خاص خود را دارند، بدلیل زیاد بودن مدول الاستیسیته فولاد، بخش بزرگی از بارهای محوری توسط ژاکت فولادی تحمل می شود که به کماتش زود هنگام فولاد می انجامد.

از سوی دیگر ضریب پواسون فولاد بیشتر از بتون بوده و این اختلاف انبساط سبب جدا شدن دو ماده از یکدیگر و تاخیر در محصور شدن می شود. مشکلات ناشی از خوردگی، نصب و اجرا ورق های فولادی از یکدیگر معایب ژاکت های فولادی است.

روشهای تقویت تیر

1- ژاکت بتون آرمه:

این ژاکت ها را می توان از طریق افزودن بتون به سه یا چهار وجه تیر اجرا کرد با این روش می توان ناحیه کششی و ناحیه فشاری تیر را با روکش های بتونی تقویت نمود. برای تقویت مکانیزم انتقال نیرو بین مصالح قدیمی و جدید، زبر کردن سطح بتون قدیمی و جوش دادن میلگردهای اتصال با آرماتورهای جدید و قدیم امری ضروری است.

پوشش های بتون مسلح روی وجه تحتانی تیر موجب افزایش ظرفیت خمش آن می شود. اجرای ژاکت بتونی در هر چهار وجه تیر موثرترین روش است. ضخامت بتونی که به وجه بالایی تیر اضافه می شود باید به اندازه ای باشد که در ضخامت سقف گم شود. اجرا خاموت ها از طریق سوراخ هایی که در فواصل نزدیک به هم در دال سقف ایجاد می شود امکان پذیر است.

2- چسباندن ورق فولادی:

برای تقویت خمشی می توان ورق هایی تا ضخامت 3mm را به وجه کششی تیر با رزین اپوکسی چسباند. چسباندن ورق به وجه قائم تیرها در نزدیکی تکیه گاه ها موجب افزایش ظرفیت برشی تیر می شود. در صورتی که ضخامت ورق از 3mm بیشتر باشد، برای اتصال باید از پیچ مهاری برای انتقال برش استفاده کرد.

تقویت دال:

در صورتی که مقاومت دال به هر دلیلی کمتر از مقدار مورد نظر باشد، دال را میتوان با افزایش ضخامت و ریختن بتون درجا روی وجه بالایی آن و یا با افزایش ضخامت و قرار دادن آرماتور روی وجه زیرین و سپس بتون پاشی، آن را تقویت کرد. انتقال کامل نیرو بین بتون قدیم و بتون جدید کلید موفقیت این عملیات است. اغلب با زبر کردن سطح قدیمی و آغشته کردن

سطوح قدیمی به چسب، استفاده از میله گردهای مهارى انتظار و این روش انجام می شود.

چسباندن ورق فولادی یا تقویت کردن ورق در وجه پایینی و بالایی از راه حل های تقویت خمشی دال است.

تقویت دیوار برشی:

در صورتی که به هر دلیلی مقاومت خمشی و برشی، شکل پذیری، و سختی دیوار برشی کم باشد دیوار را می توان به دو روش ژاکت بتونی و اتصال با ورق فولادی تقویت کرد. احداث دیوار برشی جدید در مجاورت دیوار قدیمی (ژاکت بتونی) و پر کردن بازشوها با بتون مسلح سبب افزایش سختی و مقاومت جانبی دیوار می شود.

تقویت اتصال:

به منظور جلوگیری از حاکم شدن رفتار ترد اتصال می توان با افزایش ابعاد اتصال با استفاده از پهنای تیر یا ابعاد ستون در محل اتصال (ماهیچه ای کردن تیروستون در داخل صفحه اتصال) علاوه بر افزایش سطح برش ظرفیت و سختی اتصال را نیز افزایش داد.

استفاده از ورق های فولادی یا پوشش F.R.P برای افزایش ظرفیت اتصال موثر است. کاشت میله گرد در اطراف ناحیه اتصال بصورت موازی بامیله گردهای تیر در سطوح کناری تیر که در درون اتصال قرار می گیرد ظرفیت برشی اتصال را افزایش می دهد.

تقویت شالوده:

شالوده یا زیر سازه قسمتی از سازه است که اغلب در تراز سطح زمین قرار می گیرد و نیروهای ناشی از سازه را به خاک انتقال می دهد.

انواع شکست شالوده های ساختمانی:

1- شکست در اثر برش یکطرفه): شالوده مانند دال یکطرفه عمل می کند)

در شکست برشی یکطرفه، ستون به قسمتی که بطور مستقیم روی آن قرار گرفته است فشار وارد می کند و فشار وارده از طرف زمین در جهت مخالف سبب شکست شالوده می شود. در این شکست ترک ها دارای زاویه 45 درجه هستند و نقطه بحرانی به فاصله یک برابر ارتفاع فنداسیون از کنار ستون است.

2- شکست در اثر برش سوراخ کننده (پانچ): شالوده مانند دال دو طرفه عمل می کند)

در این نوع شکست ستون بر روی قسمتی که به طور مستقیم بر روی آن قرار گرفته است فشار وارد می کند و فشار خاک در چهار طرف آن، سبب ایجاد ترک های کششی قطری می شود و در نتیجه شالوده سوراخ می شود. نقطه بحرانی در این حالت به فاصله نصف ارتفاع فنداسیون از کنار ستون در چهار طرف آن می باشد.

3- شکست در اثر خمش:

شکست خمشی حالتی است که شالوده مانند یک تیر عریض عمل می کند و نقطه بحرانی در این حالت در لبه ستون رخ می دهد.

4- بلند شدن شالوده:

با توجه به تغییر جهت زلزله ممکن است ترکیب بار گذاری صقلی بر زلزله، به صورت کششی بر روی شالوده اثر کند و سبب بلند شدن شالوده شود. در این حالت برای جلوگیری از بلند شدن شالوده از روی خاک، از وزن شالوده و شمع وزیر شمع می توان استفاده کرد.

روشهای تقویت شالوده:

1- افزایش ابعاد شالوده

2- افزایش ظرفیت خمشی با اجرای ژاکت بتونی روی شالوده

3- انتقال نیروهای ناشی از سازه به لایه های با مقاومت زیاد

4- خنثی کردن نیروی کششی بالا برنده (uplift) با درگیر کردن وزن خاک و شالوده

تامین سختی جانبی لازم برای کل سازه:

1- افزودن میان قاب بتونی:

برای افزودن میان قاب بتونی از دو روش زیر می توان استفاده نمود:

الف: آرماتورهای انتظار در داخل ستون موجود و در دیافراگم سخت کاشته شود

ب: با ایجاد مقطع بزرگتر و با آرماتوربندی پیرامون ستونها و تیرهای موجود آرماتورهای اصلی دیوار در بتون محصورکننده جدید جای داده می شود.

2- افزودن بادبند به قاب بتونی

3- افزایش ابعاد تیر و ستون

انتخاب روش تقویت:

این امر بسیار مهم است و به شرایط کار و اهداف مورد نظر بستگی دارد. عوامل اصلی مورد بررسی به شرح ذیل می باشد:

1- شرایط بکار گیری روش و امکان سنجی استفاده از آن در تقویت اجزاء مورد نظر

2- اثر بخشی مصالح تعمیری در تقویت اجزاء

3- ابعاد لایه تقویتی و تغییر در هندسه و وزن بنا

4- دوره زمانی اجرای طرح تقویت

5- هزینه اجرای طرح تقویت

نکته: در برخی موارد ارزانترین روش بهترین انتخاب است اما گاهی کار باید در کوتاه ترین زمان ممکن انجام شود و در بعضی از موارد ابعاد هندسی مقاطع نباید بزرگ شود و در مواردی باید از مصالحی استفاده شود که دوام و مقاومت خوبی در برابر خوردگی داشته باشد.